

opusdei.org

Лист Прелата (травень 2013)

Вознесіння Господнє, як зазначив Прелат, є можливістю "проаналізувати, якою має бути наша прихильність до волі Божої". Саме це та інші свята травня становлять центральну тему його щомісячного листа.

21.05.2013

Мої дорогі діти, нехай Ісус береже для мене моїх дочок та синів!

Травень місяць: це час, багатий літургійними святами та річницями Opus Dei. Тож намагатимемось пережити цей період, тримаючись за руку Марії, нашої Матері, яка завжди веде нас до свого Сина і, через Нього і з Ним, до Духа Святого і Бога Отця. Зараз ми просимо Марію бути близько біля нас, і завжди отримувати для нас рясні благодаті, щоб ми, так саме як і Вона, були слухняними Утішителю і ставали дедалі більш схожими на її Сина Ісуса.

Протягом наступних після обрання Папи Франциска тижнів ми побачили потужне прагнення до внутрішнього відновлення в багатьох людей, які публічно виявили бажання знов звернутися або частіше приступати до таїнства Сповіді. Складаємо Богові подяку за ці дари, намагаючись, перш за все, особисто

скористатися з них, щоб потім допомогти родичам, друзям, колегам з роботи чи з навчання вирішити щодня, саме так маємо чинити і ми, жити християнським життям, яке в повноті відповідає вірі, яку сповідуємо.

Роздумуючи над положеннями Символу віри, намагатимемось більше заглибитись в тайну Вознесіння Господнього. Ми віруємо в те, що Ісус, воскреслий з мертвих, *вознісся на небеса, і сидить праворуч Бога Отця Всемогутнього* [1]. Урочистість, яку святкуватимемо в четвер 9 травня, або, в тих країнах, де її переносять, у неділю 12 травня, має стати для нас потужним поштовхом зупинитися й замислитись над радісною ціллю, до якої всі ми покликані. Ця істина нагадує нам конкретний історичний факт і, в той самий час, подію спасіння. Як

історичний факт Вознесіння “означає остаточне входження людської природи Ісуса у небесне Володіння Отця, звідки Він повернеться, але яке до того часу приховує Його від людських очей”[2]. Зараз ми знаходимо Його присутнім у Євхаристії сакраментально, але у Своєму природному бутті – лише на небесах, звідки Він і прийде у кінці часів у повноті слави і величі, щоб судити усіх.

Євангеліст, який найбільш детально розповідає про цю подію, це св. Лука. На початку Діянь Апостолів він пише, що Господь *показував їм (апостолам та іншим учням) себе також у численних доказах живим після своєї муки, з'являючись сорок день їм і розповідаючи про Боже Царство*[3]. Євангеліст розповідає також, що, під час одного із з'явлень Апостолам, Господь

відкрив їм розум, щоб вони розуміли Писання, і до них мовив: “Так написано, що треба було, щоб Христос страждав і третього дня воскрес із мертвих, і щоб у його ім'я проповідувалось покаяння на відпущення гріхів усім народам, почавши від Єрусалиму. Ви - свідки того (всього)”[4].

Святий Хосемарія часто розмірковував над цим епізодом під час сімейних зустрічей, на яких були присутні велика кількість людей. Ось, наприклад, одного разу він запропонував усім присутнім уявити собі Господа після Воскресіння, коли **Він багато про що говорив, відповідаючи на запитання Його учнів. Так само й ми наслідуватиме цей приклад, хоча б трохи, , тому що і ви, і я, - учні Господа і прагнемо обмінятись враженнями**[5]. А під час іншої зустрічі св. Хосемарія

зазначив, що *Він розмовляв з ними так само, як і ми зараз з вами розмовляємо: у той самий спосіб! Це і є споглядання: діалог з Богом. І саме споглядання і спілкування з Богом пробуджують в нас спрагу душ, палке бажання привести до Христа тих, які від Нього віддалились*[6].

Але повернемося знов до події Вознесіння, коли Ісус вивів їх аж до Витанії і, знявши руки свої, благословив їх. А як він благословляв їх, віддалився від них і почав возноситись на небо[7]. Під час однієї зі своїх останніх аудієнцій, роздумуючи над цією таємницею, Папа Франциск запитав: **В чому полягає значення цієї події? Які наслідки вона має для нашого життя? Що означає споглядати Ісуса, Котрий сидить праворуч Отця?**[8].

Господь вознісся на небо, діючи як Голова Церкви, задля того щоб, як Він і обіцяв, приготувати нам місце[9]. Він “випереджує нас у прославленому Царстві Отця, щоб ми, як члени Його Тіла, жили надією, що певного дня будемо з Ним навіки”[10]. Однак, для того щоб увійти у славу разом із Христом, ми повинні наслідувати Його приклад. Говорячи про подорож Христа до Єрусалиму до Його останньої Пасхи, через яку Йому належало принести жертву відкуплення, Папа зазначає:

«Підіймаючись до Святого Міста, Ісус бачить мету, якою є небо, але також добре знає, що шлях, який знову приведе Його до слави Отця, проходить через Хрест, через покору божественному плану любові до людства... Також і ми у своєму християнському житті повинні чітко розуміти, що входження у Божу славу вимагає щоденної

слухняності Його волі, також і тоді, коли це вимагає жертви, вимагає іноді перемінити наші плани»[11]. Саме тому, доньки й сини мої, ми не повинні забувати про те, що немає християнства без хреста, не існує справжньої любові без жертви, і нам слід намагатись упорядковувати власне щоденне життя згідно цієї радісної істини, адже саме це і є наслідуванням Вчителя, Котрий є *путь, істина і життя*[12].

Тому велике свято Вознесіння закликає нас перевірити, чи є наша відданість Божій волі такою, як мала би бути: без вагань, без прив'язаності до власного “я”, з цілковитою й щоденно відновлюваною рішучістю шукати цю волю, прийняти її та полюбити що є сили. ***Наш Господь ніколи не приховував факту, що його щирий послух Божій волі взиває до самозречення й***

самопосвяти. Любов не вимагає привілеїв, вона хоче служити. Ісус показав шлях. Як підкорявся він? «Аж до смерти, смерти ж - хресної», usque ad mortem, mortem autem crucis (Флп 2, 8). Ви мусите забути про себе; ви мусите ускладнити своє життя ради любови Бога і душ ваших.[13].

Святе Письмо розповідає, що після Вознесіння Апостоли повернулися з радістю великою в Єрусалим, і перебували ввесь час у храмі, славлячи та хвалячи Бога[14]. І якщо ще кількома днями раніше, коли Ісус повідав їм, що вони лишаться Його відчутної присутності, їх охопив смуток[15], то зараз вони постають сповненими радості. Чим можна пояснити таку зміну? Тим, що очима віри, ще до того як відбулось видиме зішестя Святого Духа, вони зрозуміли, що хоч їх

очі не бачать Його, Ісус залишається з ними завжди, Він не покидає їх, і у славі Отця підтримує їх, веде їх і заступається за них[16].

Зараз також, завдяки вірі, ми знаємо, що Ісус залишається з нами і в нас, з Отцем і зі Святим Духом, через благодать, і в Святій Євхаристії. Він є нашою підтримкою, нашою силою, старшим братом і найближчим другом, який нас не залишить ніколи і особливо в час смутку і боротьби. Як пише Св. Іван у своєму Першому посланні, Він є нашим адвокатом, нашим заступником перед Отцем (пор. 2,1-2). Приємно це чути. Коли нас притягають до суду, перше, що ми робимо – шукаємо адвоката, який би нас захищав. Ми маємо Того, Котрий нас захищає завжди. Він захищає нас від підступів диявола, Він захищає

нас від нас самих, від наших гріхів. (...) Ми не повинні боятись звертатись до Нього, звертатись до Нього зі своїми страхами, просити про Його благословення і милосердя[17]. Чи ми й насправді прагнемо щосили і за всяку ціну жити у Божій присутності? Чи ми готові прийняти Його волю? Наскільки сильно й наполегливо ми кличемо Його?

Упевненість в тому, що Вчитель залишається з нами, є ще одним наслідком Вознесіння, що наповнює нас миром і радістю. Саме тим миром і радістю, котрі ми повинні обов'язково розділити з іншими, з усіма, хто проходить поруч нас, а особливо з тими, хто страждає через власну далекість від Бога, можливо навіть не розуміючи того. Стосовно цієї урочистості св. Хосемарія Ескрива підкреслював, що **на нас чекає**

велике завдання. Ми не можемо бути пасивними, бо наш Господь нам виразно сказав: «Промишляйте, поки я не повернуся». І як довго ми очікуватимемо повороту Господа, коли він прийде, щоб прийняти своє царство, так довго ми не сміємо спочивати. Поширювати Боже Царство – це офіційне завдання тих членів Церкви, що її репрезентують, бо дістали від Бога священичу владу. *Vos autem estis corpus Christi* Ви ж – Христове тіло, каже апостол, даючи нам особливий наказ для виконання. [18].

Цей місяць, присвячений Марії в багатьох країнах світу, завжди був для *Opus Dei* особливим апостольським часом. Наш Отець навчив нас ходити у прощу до певної каплиці чи церкви, присвяченої Пресвятій

Богородиці, за можливістю з одним з наших друзів чи колег. Напевно всі ми досвідчували, що потім, повернувшись до буденності, переповненої працею та родинними клопотами, – ми зустрічаємо її з новою внутрішньою силою, яку Богородиця випрошує для нас, щоб ми віднайшли або повернулися на той шлях, що провадить нас до її Сина Ісуса. Пригадую першу прощу нашого Отця до санктуарію Богородиці в Сонсолес, поблизу Авіли, річниця якої святкуватиметься завтра, та незабутню дев'ятницю до Матері Божої Гваделупської в 1970 році, під час якої він з такою сильною вірою молився за Церкву, за Святішого Отця та за Opus Dei. Раджу також і вам: у цей час травневої прощі до Марії приєднуватись до цих намірів, у яких наш засновник продовжує молитися на Небесах.

В другій половині місяця, 19 травня, Літургія Церкви провадить нас до святкування урочистості П'ятидесятниці, а тижнем пізніше – свята Пресвятої Трійці. Дух Утішитель, тепер, як і за часів Апостолів, та завжди протягом усієї історії Святої Церкви, є тим, хто зміцнює християн та дає їм мужність сповіщати Христа всюди, де б вони не знаходилися.

Застановіться над тим, що сталося після смерті Стефана

Першомученика: читаємо в Книзі Діяння Апостолів – *і настало того дня велике переслідування Церкви, що в Єрусалимі. Всі, крім апостолів, розсипались по селах Юдеї та Самарії*[19]. То

переслідування не тільки не зупинило розвиток Церкви, але й спричинило її розповсюдження далеко за межі Єрусалиму. Церква вкоренилася в нових країнах, серед нових народів, навіть між

тими, які не належали до народу Ізраїля, як самаритяни. Подібне відбувалося під час апостольських подорожей Св. Павла.

Розглядаючи ці події, згадані також у читаннях Великоднього періоду, ми маємо запитати себе: чи свідчу я про власну віру в Христа? Чи прошу Господа, щоб Він примножив в мені цю богословську чесноту, разом із надією та любов'ю, особливо в період Року віри? Чи долаю я з рішучістю страх перед думкою інших щодо мене та інші перепони, що віддаляють мене від апостольства? Чи допомагає мені бути сміливим розуміння того, що Воскреслий Ісус супроводжує мене на всіх шляхах мого буденного життя? Як часто я поспішаю до Дарохранительниці, щоб вимолити дар ще більшої любові та поваги до Нього та до Його Пречистої Матері? Прислухаємося

до слів, якими звертається до нас Папа Франциск: **І ти, і я, чи ми поклоняємося Господу? Чи приходимо до Бога лише, щоб просити та дякувати, чи приходимо також, щоб поклонятися Йому? ...**

Поклонятися Господу означає віддавати Йому те місце, яке Він повинен займати у нашому житті; поклонятися означає звіщати, вірити - і не лише словом – в те, що лише Господь спрямовує наше життя на вірний шлях[20].

Минулого місяця я відбув коротку подорож до Лівану, і, як завжди, розраховував на вашу допомогу у просуванні апостольській праці вірних Прелатури в цій дорогій для мене країні, яка є перехрестям Близького Сходу. У єдності з усіма й кожним з вас, я молився до Богоматері Лівану в санктуарії в Харіссі за мир у тому регіоні, а

також у всьому світі. Тож не будемо припиняти наших молитов до Святої Марії за потреби Церкви та всього суспільства. Адже саме цього нас навчає наша Мати у свято Відвідування (Марією Єлизавети), яке святкуватимемо 31 травня: посилювати власну відкритість на служіння іншим в будь-яких обставинах, саме так, як Марія служила своїй родичці Єлизаветі.

Представте Богоматері мої наміри: немає нічого егоїстичного в цьому проханні, адже, серед іншого, це ваша щоденних відданість, відзначена радістю, наполегливістю, прагненням особистої святості та апостольським завзяттям.

Благайте Матір Церкви перед Престолом Пресвятої Трійці вимолити для усієї Церкви і для її малої частини, якою є Прелатура, багато священиків, самовідданих

у своєму служінні. Особливим чином, жертвуйте ваші молитви за нових пресвітерів Opus Dei, що приймуть священицькі свячення 4 травня, щоб вони були – як того бажав наш Отець, – святими, мудрими, радісними і носіями спортивного духу в духовній сфері.

З усією моєю любов'ю,
благословляю вас,

ваш Отець

+ Хав'єр

Рим, 1 травня 2013.

[1] Римський Мисал, Нікейсько-Константинопольський Символ віри.

[2] Катехизм Католицької Церкви, № 665.

[3] Ді 1, 3.

[4] Лк 24, 45-48.

[5] Святий Хосемарія Ескрива,
Записи сімейної зустрічі
29.10.1972.

[6] Святий Хосемарія Ескрива,
Записи сімейної зустрічі
03.11.1972.

[7] Лк 24, 50-51.

[8] Папа Франциск, Промова на
загальній аудієнції середі
17.04.2013.

[9] Пор. Йн 14, 2-3.

[10] Катехизм Католицької
Церкви, № 666.

[11] Папа Франциск, Промова на
загальній аудієнції середі
17.04.2013.

[12] Йн 14, 6.

[13] Святий Хосемарія Ескрива,
Христос проходить поруч, № 19.

[14] Лк 24, 52-53.

[15] Пор. Йн 16, 6.

[16] Папа Франциск, Промова на
загальній аудієнції середі
17.04.2013.

[17] Папа Франциск, Промова на
загальній аудієнції середі
17.04.2013

[18] Святий Хосемарія Ескрива,
Христос проходить поруч, № 121.

[19] Ді 8, 16.

[20] Папа Франциск, Проповідь в
базиліці святого Павла за мурами,
14.04.2013.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/list-prelata-traven-2013/](https://opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-traven-2013/)
(18.04.2025)